

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

12. Conclusio. Magi & malefici sæpè transferuntur corporibus verè & realiter de loco ad locum, & ad conuentus suos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

12. Conclusio. *Magi & malefici sepe transferuntur corporibus verè & realiter de loco ad locum, & ad conuentus suos.*

HAEC Conclusio est contra Ioann. Franciscum Ponzinibium in lib. de Lamijs, & Excellentia vtriusque Iuris, qui habetur in volum. 10. Oceani iuris, contra Andream Alciatum li. 3. parergon Iuris. cap. 22. Martinum Arles in tractat. de superstitionibus. Vlricum Molitorem in Dialogis de Pythonicis mulieribus, & alios quosdam. Communis autem & vera sententia tenet Conclusionem. Sic tradunt Turrecre. in cap. Episcopi. 26. q. 5. Guilhelm. Parisiens. vltima parte de Vniuerso: cap. 21. Malleus in 1. & 2. par. Bartholomæus Spineus in q. de strigibus. cap. 5. & in Apologia prima contra Ponzinibium. Francisc. Victoria in Relect. de arte magica, à num. 32. Alfonso Castrens. lib. 1. de iusta hæretic. punitio. à cap. 14. Syluest. in verb. Hæresis. 3. à num. 6. Card. Caietan. 2. 2. q. 93. super artic. 3. S. Thom. Ioseph. Angles in florib. loc. cit. diffic. 5. Mart. Nauar. in Manuali cap. 11. num. 38. Paul. Grill. Iurifconsultus latissimè in lib. 2. de Sortilegijs q. 7. Ioan. Bodinus lib. 2. cap. 4. & hæc est communis sententia, cui contradicere, repugnat Theologiæ, Philosophiæ, & rerum experientia certissimæ.

Pro-

Probatur Conclusio. Dæmones sunt integri in potentia naturali, sicut boni Angeli, vt probatum est in Præludio 8. Sed boni Angeli possunt transferre corpora breuissimo tempore de loco ad locum: ergo & mali. Assumptum probatur ex 14. cap. Danielis. Angelus apprehendit Prophetam Abacuc in vertice capitis, & ex Iudæa breuissimo tempore in Babylonem tulit, & restituit iterum confestim in locum suum, vt Scriptura loquitur: & Angelus malus, Matthæi 4. assumpsit Saluatorem, & statuit supra pinnaculum templi, & in Euangelio Dæmones à Christo expulsi, ex permissione diuina intrauerunt porcos, & eos præcipitarunt in mare. Et antiquissimi probatissimiq; historiarum scriptores prodiderunt, Simonem Magum vehiculo & opera Dæmonum in aëre volasse, & ad orationem D. Petri fugatis Dæmonijs, in terram, etiam populo spectante delapsus, & cruribus iacuisse perfractis. Sic Clemens lib. 6. Constitut. Apostol. cap. 9. Egesipp. lib. 3. de excidio Hierosolymitano, cap. 2. Arnobius lib. 2. aduersus gentes. Cyrillus Hierosolymitanus, cateches. 6. Maximus Taurinensis in ferm. 5. de natali Apostol. & alij alibi. Et Epiphani. lib. 1. contra hæresim 30. de adolescente magica arte corrupto refert, quod in aquis gelidis ad Gardara volauerit, & latus suum
ad fo-

ad fœminæ pulchritudine formæ excellentis, latus affricuit. Illa autem signauit se in nomine Christi, vt quę Christiana esset: cui neq; necessarium erat delinquere, & inter viros & fœminas lauari. Basilius magus, vt testis est S. Gregor. lib. 1. dialog. cap. 4. repulsus à monasterio à fratribus, iussione sancti viri Equitij, dixit frequenter, se cellam Equitij magicis artibus in aera suspēdisse: nec tamen eius quempiam lædere potuisse. Nec etiam desiderantur testimonia satis nota & terribilia, quibus declaratur, diabolum sua potestate hominem à medio sustulisse, & in aera rapuisse. Cæsarius d. 5. cap. 27. narrat in ciuitate Lubecen. puellam quandam fuisse, cui iuuenis quidā probabatur, secundum quod ei promiserat, femina consentiente, cum Theodoricus Susatensis se eius concubitu vti sperasset, socius ei illudens, accessit illam. Quo cognito, iratus dixit: Diabolus qui me huc adduxit, poterit me etiā hinc reducere. Mox inuitatus adfuit, hominē rapuit, & in aera leuauit, & vltra ciuitatem transferēs, iuxta ripam cuiusdam lacus incommodè satis deposuit. Ad quem sic ait: Si non quocūq; modo te signasses, modò occidissem te: tenuiter enim & imperfectè in ipso raptu signum sibi crucis impresserat. Dimissus à demone tam grauiter cecidit, vt in terra sine sensu iacens, sanguinem vomeret. Et cap. 34. aliud inserit satis etiam memorabile. In Susatia ciuitate

tate Diocesis Coloniensis, miles quidam Thyemo nomine habitabat, qui sic totus deditus erat ludo tesserarum, vt non die, nec nocte quiesceret, semper sacculum cum nummis secum portabat, vt non deesset ad ludendum pecunia, ac ita in ludis expeditus & fortunatus erat, vt vix aliquis ab illo sine dano recederet. Nocte quadam Deo iuste in penam, ad aliorum exemplum permittente, diabolus domum eius in specie cuiusdam ludere volentis intrans, sacculumque nummis refertum, sub ascella portans, ad tabulam sedit, denarios liberaliter apposuit, tesseras iactauit, & multa acquisiuit. Cui cum prosperè succederet, & militi iam pecunia, quam apponeret defuisset, iratus ait: Nunquid non diabolus es tu? Et ille: Nunc satis est, appropinquat enim tempus matutinale, oportet nos ire. Tollensque illum, per tectum traxit, cuius viscera tegulis retrahentibus, miserabiliter excussit, & quid de eius corpore factum sit, vel in quem locum illud proiecerit, vsque hodie ignoratur. Et in cap. 56. eiusdem distinctionis. In villa quadam, ait, ante paucos annos, diocesis Coloniensis, quæ Ambula vocatur, campanarius fuit, & fortè adhuc viuít, votum habens cuiusdam peregrinationis. Hic cum die quadam condixisset cum femina quadam villæ suæ, quod manè pariter ituri essent, illa eum rogauit, vt maturius surgeret, & matutinas pulsaret, propter solis feruorem: & promi-

sit.

sit. Eadem nocte diabolus ad lectum eius ve-
 niens, tetigit eum, & ait: Pulsa matutinas, sicq;
 discessit. Qui mox surgens, & lumen in Ec-
 clesia ardere conspiciens, cum ante primum
 gallicantum esse deprehendisset, putans quia
 a praedicta foemina fuisset excitatus, de Ec-
 clesia exiuit volens ei dicere, vt iret dormi-
 tum, eo quod nec tempus esset. Quam cum
 quaereret, nec inueniret, bouem nigrum con-
 tra se stare vidit, qui lingua emissa hominem
 tetigit, eumque super dorsum suum per illam
 misit, & per aërem cum illo volitans, super
 pinnam turris Castri quod Ysenburg dicitur
 deposuit. Cui cum diceret: Timesne ali-
 quid modo? Respondit ille: Dei permissio-
 ne huc ductus sum, nihil contra me poteris,
 nisi quantum ille permiserit. Ad quod diabo-
 lus: Fac mihi homagium, & ego te deponam,
 daboq; tibi diuitias multas: quod si non fece-
 ris, vel fame in hoc loco morieris, vel praeci-
 pitio interibis. Cui campanarius spem habens in
 Christo, respondit: Adiuro te per nomen Iesu
 Christi ne me ledas, & vt me sine periculo cor-
 poris mei deponas. Mox diabolus illum tol-
 lens, in campo iuxta villam Gerishheim/ satis
 incōmodè deposuit. Ante lucem diei in dedi-
 catione Ecclesiae eiusdē villae, diluculò homi-
 nes ad matutinarū solemnia cum faculis pro-
 perantes, cum hominem in agro, in magno de-
 sectu reperissēt, atq; refocillassent, auditis his,
 quae

que ei cōtigerant, satis mirati sunt. Quarto vero die regressus in domū suam, situm tā locorū, quā ædificiorum, quæ nūquam aliās ante viderat, tā plenè omnibus exposuit, vt de raptu eius nihil dubitarent. His & addere possumus aliud recentius relatum à Ioanne Georgio Godelmanno Iurisconsulto, in tractat. de magis, veneficis & lamijs, lib. 1. cap. 1. num. 8. In Saxonia virgo opulenta formoso iuueni, sed tenuioris fortunæ, matrimoniū promisit. Hic quid futurum præuidens, illam prædiuitē, & sexus ratione mutabilem, fidem vix seruaturā esse, puellæ respondit. Illa contra diris se execrari his verbis cepit, si alteri quā tibi nupsero, tunc diabolus in nuptijs illis me abripiat. Post interuallum aliquod illa mutat animum, nubit alteri, priore sponso spreto, qui eā semel atq; iterum promissi, dirēq; imprecationis admonuit. Sed illa posthabitis his omnibus, nuptias cū altero spōso, relicto priore, celebrat. Ipso die nuptiali cognatis, amicis & cōiuiuis hilaribus, sponsa vigilante conscientia, redditur tristior solito. Tandē diaboli duo sub specie duorū equitum, in eades nuptiales veniunt, excipiuntur, adducuntur mensæ, hisq; remotis, choreg; vniq; ex his spōsa honoris causa tanq; peregrino adiungitur, cum qua bis saltauit, & tandē eam è conspectu parentū & amicorum, summo cum gemitu & lamentatione, per ostium, in altum sustulit. Altero die parentes &

ami

amici mœsti, sponfam quærunt, vt delapsam fortè sepelirent, sed ecce eidem socij occurrūt, vestes, aurumq; referentes, additis his verbis: non in has res, sed in sponfam à Deo nobis fuit potestas concessa.

Memorable est & illud, quod recenter contigit anno elapso 1595. in oppidulo Vilmarienti, Treuerensis diœcesis. Quædam Margareta, vxor Ioannis Eysenkopff, ciuis illius loci, peperit infantem, nomine Conrardum. Hunc etiam ante & post diem purificationis sæpissimè à festo Ascensionis vsque ad Diuisionis Apostolorum spiritus è cunis abstraxit in alium locum transtulit. Aliquando in lectum matris collocauit, quandoq; in gradibus cellæ vinariæ abscondit, nonnunquam in partibus superioribus domus, aut secretioribus. Netamen puer quid mali pateretur, spiritus acceptis pannis etiam clam è custodia parentum semper tenero corpusculo supposit. Quadam vice cùm mater lectum in hypocauisto pro puero à spiritu accommodatum destruxisset, manus & facies, vbi nuditatem vestes non cooperiebant, intumuerunt, & cutem exuerūt. Quandoq; etiam spiritus puerulum in cunis mouit. Fuit & illud vsitatum, quod infans semper ferè fleret, quando à matre in cunis collocabatur: quiesceret autem positus à spiritu in alio loco. Visis & cognitistot molestijs & vexationibus spiritus Reuerendus
Domi-

Dominus VVilhelmus Lyndener, Decanus Ruralis, & vicepastor Vilmariensis, scripto me consuluit, quid fieri possit ad liberandum puerum à molestia spiritus. Inter reliqua remedia admonui vtendum fore rebus sacramentalibus & benedictis, quas sancta mater Ecclesia exorcizat & benedicit ad effugandas & diminuendas Dæmonum potestates. Parentes huiusmodi res adhibuerunt, nec non etiam ad locum sacrum peregrinationem instituerunt, Deumq; precati sunt. His adhibitis & perfectis aliquo tempore tentatio desijt. Postea autem res benedictæ abscissæ repertæ sunt, & iterum spiritus puerum transferre cœpit. Hæc latius ad diligentem inquisitionem præfati Domini VVilhelmi, Scriba ciuitatis Vilmariensis in notam recepit, atq; perscripsit.

Alia adhuc plura adduci possent, ad demonstrationem realis translationis, sed hæc sufficient, deinceps etiam maleficorum & sagarum certissima experimenta in vltiorem confirmationem adiungentur. Cæterum translatio corporis de loco ad locum virtute diabolica effecta, etsi breuissimo tempore fiat, non tamen fit in instanti: cùm id repugnet motori finitæ virtutis. Celeriter autem talis motus peragitur propter maximam virtutem & fortitudinem dæmonis: quandoquidem quanto maior est potentia mouentis, tanto celerior ac, velocior est motus, vt rerum ex-

R

perien-

perientia & Philosophia attestantur. Nunc veritas Conclusionis latius confirmanda est varijs experimentis, de quorum veritate minimè dubitandum est.

Multi vtriusque sexus viri, mulieres, pueri & puellæ confitentur id verum esse. Imò quandoque deferuntur à Dæmonibus ad cursum: & quia vel nomen IESVS ex improviso nominant, vel signo crucis se muniunt, vel aliud signum Christiani præstant, alijs disparentibus, pedestris ordinis fiunt in redeundo, qui ferebantur à Diabolo in adeundo conuentum: quandoque cadunt ex arboribus in terram, & membra collidunt: quandoque, quia leges Diaboli transgrediuntur, miserè vel à Diabolo tractantur, vel à socijs percutiuntur. Quoniam in priori æditione spem dedi me experientijs data meliori occasione vberius Conclusionem probaturum, id nunc præstare decreui: in primis aliena, deinde nostra inseram. Paulus Grillandus Iurisconsultus Italus, in lib. 2. de Sortilegijs q. refert cum alijs experimentis, quod nec dum, inquit, decem elapsi sunt anni, quod mulier quædam iuuenula, infra 16. annum ætatis suæ existens, adhuc virgo, Sabinensis Diocæsis, ex altero tamen oppido oriunda, à quadam alia malefica seducta, & ad ludum ducta fuerit, vt profiteretur illam sectam, & præmonita ne signo crucis se

cis se muniret in loco congregationis, ac-
 cesserunt, iuuenula videns maximam viro-
 rum & mulierum multitudinem, & princi-
 pem ipsum Sathanam in solio maiestatis su-
 perbè sedentem, & ornamentis auratis, & pur-
 puratis vestibus decoratum, vehementer ob-
 stupuit, & cùm esset simplex, incauta, imme-
 mor præmissæ admonitionis, stupefacta &
 admirata rerum magnificentiam & statum,
 signo crucis se muniuit, dicendo: Iesu bene-
 detto, che cosa e questa? id est, Iesu benedicte,
 quæ res est ista? Nec dum verba protulerat,
 statim cuncta euanuere, & omnibus lumina-
 ribus penitus extinctis, sola misera in maxi-
 mis tenebris remansit, & maximo terrore af-
 fecta, penè mortua est. Recordata nominis Ie-
 su & B. Virginis Mariæ, deuotissimis precibus
 se illis commendauit, & vouit castitatem, si
 incolumis euaderet. Quidam senex rusticus
 vnà cum filia & asello transibat locum, vbi
 puella erat, & plurimùm de forte sua lamen-
 tabatur. Qui senex audito gemitu accessit,
 dicens, filia mea quid facis hic sola tempore
 nocturno? quam videns nudam magis obstu-
 puit. Virgo pudore confusa lachrymans & su-
 spira trahens, viro se commendauit, vt illam
 duceret secum ad domum suam, quæ non
 multum distabat. In itinere rotam facti se-
 riè narravit. Quibus auditis senex obstupuit,
 & cùm intellexisset de patria & parentibus

R 2

virgi

virginis, decreuit parentes certiores reddere,
 & puellam restituere. Retinuit eam domi suæ
 duobus aut tribus diebus, & vxor viri eam
 beneuolè tractauit. Post triduum senex iuuen-
 culam a sello suo impositam, reduxit ad pa-
 triam, & parentibus restituit: Qui existimabāt
 puellam raptam, vel à milite, vel alio nequam
 nocturno tempore. Senex benignissimè, vt
 decebat, à parentibus puellæ susceptus & tra-
 ctatus, & tandem dimissus cum muneribus.
 Puella quæ dono Dei, & intercessione B. Vir-
 ginis periculum euaserat, votū adimplere de-
 creuit, & ingressa est monasterium S. Francisci,
 assumptoq; habitu, professionem fecit, con-
 fessentibus parentibus, & castissimè vixit.
 Maleficam verò, quæ filiam ad illum locum
 conuentus duxerat, denunciârunt curiæ, & re-
 comperta, publicè fuit igne combusta. Aliud
 quod etiam in Italia contigit, narrat Bartho-
 lomæus Spineus in q. de Strigibus cap. 18. Qui-
 dam, inquit, Andreas Magnanus Bergomēsis,
 habitator Ferrariæ, hac hyeme mihi narrauit,
 quod à quodam suo affine Venetijs commo-
 rante cognouit, hoc quod contigit superiori-
 bus annis, quandam puellam, quæ cum matre
 Bergomi morabatur, inuentam fuisse nocte
 Venetijs in thalamo sui affinis: quam manè re-
 pertam nudam, recognitamq; quia consobri-
 na erat, cùm interrogassent, quomodo illuc
 venisset, aut ibi esset, & quare? Plorās illa, post-
 quam

quam vestita ab illis fuit, hæc narrauit. Hac nocte cum in lecto vigilarem, vidi matrem meam, quæ me dormire putabat, surgentem de lecto, & exutam camisia, se quodam vnguento, quod ex vasculo assumpsit, de lateribus extracto, perungentem corpus. Et statim assumpto baculo quodam ibi præparato, in modum equitatis ascendens, extra fenestram deportata est, & à me nequaquam ex tunc ibi visa. Cumq; ipsa quoq; de lecto surgès, meum vt mater fecerat, perunxissem corpus, extra fenestram educta, statim in hunc locum deportata sum, vbi matrem puero huic insidiantem vidi. Ex quo ego territa, cum matrem etiam ob meum aduentum conturbatam vidissem, & comminantem, nomen Domini IESV & B. Virginis inuocaui, & ex tunc matrem non vidi, & ego hinc nuda solaq; remansi. His auditis à puella, omnia hæc affinis scripsit Inquisitori Bergomensi, à quo mater capta, & tormentis exposita, cuncta confessa est, & addidit se à demone plus quam quinquagesies deportatam, vt puerum illum prædicti affinis occideret, sed tamen nunquam præualuisse, eo quod semper puerum signo crucis, & sanctis orationibus parentum munitum inuenerit. Haud dissimilia refert Bodinus lib. 2. cap. 4. in Gallia contigisse, & inter alia de Lochiana Saga. Vir enim quidam tenuis, cum vxorem interdum abesse noctu perciperet, bonamq; noctis par-

tem emanere: præterea dicentem se, aut ad de-
 onerandum aluum egredi, aut ad lauandum
 cum vicina sua, aliquoties falsi euicisset, suspi-
 cionem concepit de perfida eius libidine, &
 necem interminatus est, nisi locum quo profi-
 ciscebatur, indicaret. Illa sibi à periculo metu-
 ens, rem vterat confessa est, atq; vt explores, &
 videas hæc ita se habere, si volueris, eodem de-
 uenies. Tunc tradidit ei vnguentum, quo se v-
 terq; inunxerunt, & pronunciatis aliquot vo-
 cibus, Diabolus eos Lochijs in Arenarias Bur-
 degalenses magno spacio distâtes exportauit.
 Videns itaq; vir se in ignota Magorum & Dæ-
 monum humana specie, aspectus tamen hor-
 rifici, frequentia versari, dicere cepit: Deus mi
 vbi nam sumus? hoc dicto, repente cætus dis-
 paruit. Ille verò cernens nuditatem sui cor-
 poris, oberrauit per agros, donec manè rusti-
 cos inuenit, qui ipsum in viâ deduxerunt. Re-
 uersus Lochias ad Questorem rerum capitaliū
 recta via contendit, qui audita probè historia
 fœminam præhendi iussit: Illa verò minuta-
 tim omnia confessa est, & vtrò agnouit pecca-
 tū. Aliud refert, quod cuidam nobili viro ad
 Melodunum accidit, qui Molitoris verbis &
 propria curiositate ductus, cætum malefico-
 rum adiit, sed quoniam perhorrescebat metu,
 quamuis non inuocaret Deū, Diabolus maxi-
 ma voce inclamauit, qui snâ hîc metu it? Sic vo-
 lèti nobili viro discedere, cætus abscessit. No-
 bilis

bilis reuersus maleficū indicare statuerat, sed ille admonitus, fuga sibi consuluit. Et de Lugdunensi potenti muliere narrat, quod nocte surgens lucē accendit, & arrepta pyxide se inuinxit, & post voces aliquot elata est: hos ritus obseruans mēchus, qui cū ea cubauerat, lucernā capit, peruestigat vndiq;, & ea non inuenta, cum pyxidem vnguenti reperisset, curioso animo exploraturus virtutem vnguenti, fecit prout mulier se habuerat, statim elatus cōperit se cum Magorum cētū esse in agro Lotharingæ, & consternatus est: Sed cū primū Dei opem implorauit, euauit totus cētus. Ipse verò Lugdunū reuersus pedibus, maleficam accusauit, quæ confessa rem totam, igne perijt. Multa quæ in Germania contigerunt, habet Malleus maleficarū, sed ex nostris quæ recētissima & notissima sunt, placet aliqua adiūgere. Anno Dñi 1589. 22. Septemb. quidam Villicus nomine Michaël, de pago Longen, sub iurisdictione Reuerendiss. Dñi nostri Archiepiscopi Treuirensis, in præfectura Pfalsel extremum supplicium pertulit, qui inter reliquos articulos confessus est, quod circa diem natalē Christi tunc præteritam, ad locum Congregationis Mosellam, ad crucem prope pagum Lonckewich/ deportatus fuerit, & cū ad dictum locum tardius venisset, congregatio absoluta extitit, tunc tacitè dixit: Domine Deus, iam factū est, tunc in eodem morali temporis puncto

cecidit in terram planam: & circa horam vndecimam noctis versus Mosellam se contulit, accepta scapha traiecit, domum rediens, ad lectum se recepit. Hoc anno 1591. 4. die mensis Maij, in quo adhuc versamur, etiam in præfectura Palatiolensi igne vitam finiuit quidam Martinus de Corlingen, qui inter alia confessus est, quod bis à cursu & conuentu, qui fuerat prope pagum dictum Pellingen, rediens, ceciderit inter frutices, eò quòd dixisset. O Deus, quomodo huc appulimus? Idem confessus est quid satis memorabile, quod videlicet illo anno superiori, quando maxima fuit annonæ in his partibus penuria, & si bene recolo, contigit talis caritas Anno Domini 1584, in vere Treuiris emerit duas mensuras siliginis, quas nostrates viercellas nominant, & quia edictum Ciuitatis publicatum extitit, ne frumenta dimitterentur extra ciuitatem, propter ciuium necessitatem, commodè exportare non potuit, Dæmon ipsum prope portam ciuitatis dictam antiquam, in loco iuxta muros, vbi aliquando fuit capella Sanctissime Trinitati sacra, cum sacco frumenti in aërem sustulit, & trans murum & fossata deposuit, deinde cum frumento domum abiit.

Hic dubium esse possit, quis saccum frumentitulerit? Responso digna data est in simili Domino Henrico Huiltzbach, Iuris Doctori, prætori huius Ciuitatis Treuirensis, qui
cūm

cùm ante paucos annos coram alijs maleficum doctum examinaret super articulis, de quo præcesserant testimonia, quod in congregatione in sella sedisset, exactius rem cognoscere desiderans, interrogauit, quis sedem attulisset? Examinatus moleste tam studiosam interrogationem ferens, respondit, quod principium peteret, addens: qui me deportauit, nunquid potuit & sedem deferre? Sic in proposito, qui hominem transtulit, saccum cum frumento simul portauit. Sicut idem Angelus qui Abacuc Prophetam ex Iudæa in Babylo-nem portauit, simul etiam pulmentum pro prandio Danielis transtulit. Anno Domini 1586. 13. Augusti, quædam malefica nomine Gertrudis, de oppidulo Erangh, cum alijs incinerata est, quæ cum quadam vice ad cœtum, qui tunc congregandus in *Hehenroderheydt* portaretur à Diabolo sub forma hirci, Deum nominauit nescio qua occasione, & sic hircus eam in frutices & spinas deiecit, ita quod valde malè se læserit. Altera die domum rediens, vicinis dixit, quod supplicatum iuisset ad B. Virginem in Clusam Euerhardi. Adhuc vnum ex processu *Weisenbeims Annæ* annotandum. Hæc cum Colonia ageret, quadam vice vecta hirco cum Amasio redijt ad solitum cœtum in *Hehenroderheydt* est enim hic locus nominatissimus apud maleficos & sagas, generales conuentus vt plurimum nostrates ibidem

celebrant, finito cætu siue concilio, incidit in contentionem ratione quorûdam bonorum cum propria filia, eamq; verberauit in præsentia filij, vt non solum mater, sed etiam filius & filia deposuerunt. Plurima similia facta adferre possem; sed hæc sufficiant: abundant enim his nostrorum iudicum acta & processus, & res tam clara est, vt nemo negere possit, nisi solem de mundo tollere audeat: Hic respondendum vni argumento Francisci Ponzinibij, quod quidam maleficorum aduocati Achilleum putât, cum ne quidem Thersitis sit. Confessio debet continere verum & possibile, per Glossam, Baldum, & alios in l. i. C. de Confess. & Gloss. in cap. fin. de Confess. in 6. ff. ad legem Aquil. l. Inde Neratius. §. fin. Sed ista quæ confitentur de delatione reali, respuunt ius & natura: ergo non sequitur: istæ mulieres sic confitentur, ergo sic est. Nam confessio longè distat ab actu: & quicquid est contra naturam, deficit in suis principijs, ergo naturaliter est impossibile. Ad hoc argumentum facilis est responsio. Si quid probaret, argueret contra Scripturam, quod ea quæ de delatione Abacuc, Christi Saluatoris, & Philippi, quem *Daniel 14.* Spiritus Domini rapuit, & inuentus est in *Math. 4.* Azoto, Scriptura narrat, essent falsa, & contra naturam, & phantastica. Quia si impossibilis & falsa est confessio, quod Dæmon hominem possit per aërem deferre, & deficit in suis principijs: *Act. 8.*

cipijs: impossibiles sunt etiam dictæ transla-
tiones. Quia sicut data possibilitate in vno, per
consequens datur in omnibus alijs, quæ sunt
eiusdem ponderis & magnitudinis, vt S. Tho-
mas argumentatur, in cap. 4. Matth. Ita posita
impossibilitate in vno, sequitur impossibili-
tas in omnibus alijs eiusdem ponderis ac ra-
tionis. Præterea si trāslatio realis deficit in suis
principijs, & repugnat naturæ: aut id contin-
git ex parte mobilis, aut mouētis, aut vtriusq;
simul. Non ex parte mobilis, homo enim est
corpus, quod moueri potest tam motu natu-
rali, quàm violento, vt omnibus sensu prædi-
tis manifestissimū est. Non ex parte mouentis:
quia mouens est fortissimus, & non est creatu-
ra super terram, quæ ei comparari possit. Non
ex parte vtriusque, vtpote quia non possit esse
contactus debitus inter agens & patiens, qui
requiritur ad actionem & passionem, cum
homo sit corpore affectus, Dæmon verò spi-
ritualis creatura: hoc, inquam, non impedit.
Nam anima mouet suum corpus, & Dæmon
etiam corpus assumptum. Si quis dicat: Deus
non permittit, frustra hoc dicitur. Quæ enim
fieri & facta cognoscimus, nec principijs natu-
ræ, aut Theologiæ repugnant, ea Deum per-
mittere dubitare non debemus. Scimus enim
quod nihil facere possumus sine permissione
diuina, nec aliter inuestigamus, an Deus per-
mittat, nisi quia similia facta & fieri experi-
mur.

mur. Argumentum nunc mutatis mutandis retorquetur. Confessio debet esse vera & possibilis. Sed confessio maleficorum & sagarum est vera & possibilis, ergo fidem meretur.

Maior probatur ex legibus & iuribus à Ponzinibio allegatis : assumptum constat ex dictis. Quicquid Theologiæ conuenit, nec naturæ principijs repugnat, & de facto contigit: verum est & possibile, sequitur ergo optimè. Viri & mulieres confitentur delationem realem : ergo sic est, si argumentum rectè intelligatur. Non enim confessio facit verum & possibile, quod ex rei natura eiusque principijs fieri nequit, vt argumentum in oppositum præsupponit. Sed confessio prodit verum, quod in facto contigit, res enim non accipit veritatem à confessione, sed à propria entitate & existentia. Quis enim tam ignarus, qui non nouerit confessionem distare ab actu. Si quis confiteatur & affirmet chimeram esse, non ideo, quia ignarus id confitetur, chimera est. Confessio ergò vera est, quando est conformitas siue adæquatio rei & principiorum in ordine ad intellectum: quod est in confessione maleficorum de reali delatione. Imò etiam Textus in Cod. Theodosiano L. fin. de malefic. & mathemat. videtur mentionem facere congregationum magicarum siue malefica-

ficarum. Sic enim ait. Ne quis deinceps nocturnis temporibus, aut nefarias preces, aut magicos apparatus, aut sacrificia funesta celebrare conetur, detectum enim & conuictum competenti animaduersione mactari perenni auctoritate censemus. Quid enim aliud nostri malefici faciunt? habent magicos apparatus, nocturnis horis conueniunt, Dæmoni obsequium præstant, Deum inhonorant, & conspirant contra Christum & exercitum eius. Dicit quispiam: aliquando experientia compertum, quod quando mulieres dicebantur in cursu fuisse, domi remanserint, nec loco se dimouerint. Huic dubitationi satisfaciet sequens conclusio. Certum est enim, quod aliquando non sunt realiter in cursu & congregatione, sed tantum repræsentatiuè: tamen tunc consensum Diabolo præbuerunt in repræsentationem: vt proprijs eorum confessionibus didicimus.

Ex dicta Conclusionem elicitur, secundum communem sententiam, hanc translationem fieri virtute Diaboli, nec vllam virtutem habere vnguenta, herbas, baculos, aliaque corporalia, quæ adhibentur, sed signa tantum esse.

Dicit hîc fortassè aliquis: compertum experientia quandoque est, alios experimentâ gratia animaduertisse vxores se vnxisse, qui etiam idem præstiterunt, & secuti sunt: ergò aliqua

aliqua

aliqua virtus ex rei natura inest vnguētis. Respondeo : hoc non probat aliquam virtutem vnguētis inesse, sed tales ex aliqua infidelitate, & quasi fiducia, implicite in dæmonem habita id tentasse, & ita opera Diaboli talem translationem effectam. Si quis autem forte fide instructus, in confusionem diabolicæ machinationis, ad docendum & confortandum alios, nihil virtutis inesse huiusmodi naturalibus, ad tales effectus vtatur, procul dubio nulla translatio sequeretur. Proximè conclusioni ob stare videtur cap. Episcop. 26. q. 5. sed huic respondebitur infra in fine tractatus, in solutione argumentorum.

13. Conclusio. *Non semper corporaliter feruntur ad conuentus, sed quandoque sunt illusiones in imaginatione & phantasia.*

IN hac Conclusionem non est Controuersia. Quando tamen fit illusio, maleficorum accedit consensus, quia vt declaratum in præludij 3. 4. & 5. ad maleficia requiruntur coniunctim Dæmonis potestas, & peruersa malefici voluntas. Per consensum autem intelligo, tam implicitum, quàm explicitum voluntatis actum. Et, si per impossibile, ita Deo permittente, sensum tam exteriorem quàm interiorem somno supprimeret Dæmon, vt intellectus